

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput III. Divi Patriarchæ Dominicus & Franciscus, Instituunt Joannam,
quomodo horas ac Rosarium Dei matris orare debeat: Christus Dominus in
matrem ei dat suam propriam matrem sanctissimam virginem ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

3 VITÆ VENERABILIS MATRIS

ac desiderii erga dilectum suum JESUM igne arderet ; evenit ut parentes ejus secum eam ducerent ad Sorores Clarissas , duasque cognatas ibidem Moniales ; hac in visitatione , nostra Joanna profundè immersa fuit in consideratione Religiosistatū ejusque rigoris : tumque etiam habitū , clausuræ , & segregationis à mundo , & tam bonæ ac beatæ vitæ . Ubi dum Sanctimoniales ita eam abstractam conspexere , quidnam est inquiunt filiola ? Etiamne Religiosa talis fieri vis , ut nos sumus ? Respondit ad huc confessim & alacriter tenellus hic Angelus , quin imo Charissimæ . Quid felicissimi mihi evenire possit ? Perbellè locuta . Nam servire Dō est sola , suprema , veraque felicitas . Omne quod hoc non est , vanitas est , ac mera deceptio .

*Religionis
ingredien-
dæ in tene-
ra etate de-
siderium.* Ab ea die ferventi astuabat desiderio , Religionis capessendæ . Quoniam verò adhuc dum possibile non erat , id in effectū deducere , interea que cōcept⁹ ardor cordis ejus evanescitationem aurasque cuperet , capīt ipsa seorsim in domestico Oratorio Religiosæ vitæ experimentum facere . Constituit itaque se imprimis ante puerum JESUM . Tum scannum sat magnum invertit , sic ut suprema pars ejus in terra jaceret , intra illud ingressa consedit , & ait : Hoc est meum Monasterium , hic permanendum mihi est , siquidem Moniales foras non excidunt . Accepit quoque ornamenta Sacelli , & ad suum propositum apte in or-

dinem omnia digesta locavit , & hæc inquit , est mea plurimū Reverenda Domina Abbatissā , hæ sunt cæteræ sanctæ virgines , sorores meæ ; talique charitate ac reverentia illuc verfabatur , velut revera præfens adestet Abbatissā cum suo Religiosorum hororum cætu . O præclarum sanè puerile ludum , unius quadrime puellulæ ! Filius Dei sapientiæ numero ante suam Incarnationem humanâ specie apparuit . Hoc erat inquit Tertull (de Char . Chri . 16 .) præfigium & experimentum eorum , quæ postea verushomo gesturus esset . Voluit namque eo pater summum suum , hominem induendi desiderium , fovere . Ad eum modum nostra parvula Joanna summum desiderium Religiosi statutus amplectendi semper aluit , semper divinior in ea cum Deo conformitas apparuit , quandoquidem à cunabulis Deum secuta est .

C A P U T III.

*Divi Patriarche Dominicus & Fran-
ciscus , instituunt Joannam , quomodo
horas ac Rosarium Dei Matris orare
debeat : Christus Dominus in Ma-
trem ei dat suam propriam Ma-
trem Sanctissimam Virginem
MARIAM .*

*N*ON abs re Catholica Ecclesia Beatissima Amantissimæ Domina nostræ , Virgo Matritulum tribuit lunæ , auroræ & solis . Luna splendet in tenebris noctis , aurora rutilat in ortu diei , sol verò ac sol dicitur tota .

totâ die lucet: Per noctem atram, significatur peccatum, per aurotam pœnitentia, & per claritatem dici splendor Divinæ gratiæ. Ità Beatissima Virgo MARIA omni tempore, & omni statui profus clarum est lumen. Pulchra ut luna est, quia peccatores illuminat, nè in suarum noxarum nocte disperant; est etiam rutilans aurora, quia illustrat & confortat eos, qui tempestivè evigilant, & præparant se ad pœnitentiam. Postremò est sol, quoniam ipsa suavissimâ influentiâ & operatione suorum radiorum illuminat, accendit & vivificat justos, qui perpetuò vitam eradicunt in clara die gratiæ. Hoc etiam more vivere debuerat Soror Joanna; atque idcirco Divina Majestas ordinavit, ut flos juventutis ejus, ad umbram solis hujus educaretur. Hinc designavit Deus duos

Duo joan-
nen Deo
Magistri
ac Prece-
ptores con-
fisiuntur.
Gloriosos Patriarchas, Dominicum ac Franciscum, ut ipsi velut synceri verique cultores suæ Sanctissimæ Matris, parvulam Joannam ejus venerationis lacte enutrirent, ut de virtute in virtutem progredi, ac usque ad summum perfectionis apicem perpetuis incrementis crescere posset.

Primus ipsi apparuit Divus Franciscus, dum juxta consuetudinem suam in domestico sacello, in antedicto magno scandalo, velut in Monasterio exercitationi suæ vacaret; Ea occasione vidit ad suum latus adstantem Franciscanum quendam mediocris staturæ, suavi aspectu,

oculis latis. Mirabatur quod is sic inobservatus & non vocatus, superiora ædium conscendisset, atque illi: Quis te pater huc sursum, & ad hoc concclave direxit? Fortè Pater meus hic me adesse tibi dixit? Ità, filia mea, respondit Divus, Cœlestis tuus Pater mihi dixit, ut huc adveniam, te videam, & invisam: Age, dic mihi quid hic agis? Ego inquit illa: sum hic in Conventu isto, voloque vesperarum officium dicere, prout suevè Moniales: Apparet, reponit sanctus, te bonam in his intentionem habere. At filiola mea tu ita parvula es, ut propterea ne A. B. C. quidem adhuc dum docearis, dum igitur huc usque legere nescis, quo paquo amabò Vespertas recitabis? At ego tuus instrutor ero, oram mecum. Ità ambo pariter minores

Orat cù. eo
de B. V. Officii horas recitâruunt: Vesperas
quibus finitis ait parvula ad San- Officiis
ctum Franciscum, mihi Pater, egote B. V. M.
suprà modum amo. Ergo quando
tu meus Magister ac institutor esse
vis, oro nomen tuum mihi indica,
& quo tempore huc redire velis
Sanctus respondit; Filia, nomen
mihi est Franciscus, invisam te omni
die, atque hâc ipsâ horâ ambo una
orabimus. Id faciebat Sanctus longo
tempore. Parvula expectabat

Quotidie
eam invisi-
& ad oran-
dum insti-
tuit.

cum velut Angelum, & ille condi-
cto tempore incessanter aderat, ve-
lut Seraphinus, amboque eâ devo-
tione hic in terris orabant, quasi
duo Angeli in cœlis: Sedulitas Ma-
gistris permagna fuit; docilitas vero
discientis puellulæ tam consumma-

tæ, ut facile Officium de Beatissima Virgine Maria exterius perdisceret, suæque memorie velut cere altè imprimiceret, atque ita fixum retineret, perinde ac esset metallo insculptum. Interea dum sic Sanctus Franciscus ad orandum cum ea veniebat, venit quoque cum eo Divus Dominicus, unum cum filia sua Sancta Catharina Senensi.

Et D. Dominicus cum Sancta Catharina Senensi.

Hil duo Gloriosi Patriarche, Dominicus & Franciscus, quemadmodum hic in terris fideles conjunctissimique fratres ac amici fuere: ita in celis gloriam, quam quisque propriam habet, communem inter utrumque esse volunt. Quapropter ut primum introgressi sunt Oratorium, ubi expectabat Joanna, Sanctus Franciscus per brachia acceptam, Divo Dominico eam presentavit, jubebatque genu utroque flexo profundissimam humilitatem ei manus exoculari, ac benedictionem expetere: Ita fecit parvula, Divus Dominicus ut mundissimam hanc creaturam, tali simplicitate, modestia ac devotione, pedibus suis ad voluntam vidi, amabiliter ac subridenti ore ad eam. Filia mea, omnia quæ postulas faciam; verum dic illi, qui tibi hoc facere præcepit, ut ipse prior suam tibi benedictionem impertiat. Pro quæ civiles sunt exercitus Aulici! Ita sane nos corm exemplio, alterutrum honore prevenire debemus. Postrem uterque pariter eam suam benedictionem a unicæ, præsidiumque ac tutelam suam spopondere.

Divo eius benedicendo mutuo bonore certans.

Posteaquamigitur Divus Dominicus ei benedictionem largitus est, Sancto Domini ad se vocavit dixitque: Filia minico Romæ præter parvas Deiparae horas, sicutum odes etiam Rosarium Beatissimæ rare.

Dominæ nostræ orare. Recepit se facturam parvula, prout etiam toto vite suæ tempore summâ diligentia id executa est. Atque ut majore reverentia ac devotione id fieret, effecit ut vesperi ancilla in ejus cubile ahenum aquâ plenum deferrent, postquam igitur ejus parva Soror indormiuit, surrexit illa, & ahenum illud ingressa, bonis cum paucis, magnaue cum devotione illic Rosarium Beatissimæ Virginis deuotabat, Sanctus vero Dominicus venit ac cum ea oravit. Dum igitur pariter orant, apparuit unum noctium ei etiam Divus Franciscus cum Sancta Matre Clara: tum quoque ipsa Cælorum Regina, cum amantissimo Filio suo, Parvula vero tota extra se abrupta fuit, ob cælestem hanc visionem, eam itaque mitissime Christus non tamen sine Majestate, allocutus dixit: Fili quid hic agis? Domine, inquit illa: hic ego orum Sancto Dominico. Bene ait Christus; at dic mihi, etiamne me amas? Parvula summa simplicitate respondit, Domine, nescio quid amor, quidve amare sit, si tamen quidpiam mihi amandum esset, vellem amare JESUM Christum, nimiri in parvulum illum, quem pater meus in suo Oratorio seu Sacraario habet. Ille ego sum, ait ad eam Christus, ego sum. Protypon illius ima-

*Per noctes
aque im-
mersa Ro-
sarium cœ
S. Domini-
co orat.*

*Christus ež
sic oranti
cum SS.
Mareca-
lisque SS.
apparet.*

ā imaginis, & eam imaginem cōsolūtū amare debes, quod me referat, qui sum originale ipsum, & semper scopus amoris tui mansurus. Dum hæc Christus Dominus dixisset, porr̄xit suæ Sanctissimæ Matri pulcherium Rosarium, cui appensa Crux erat quinque radians pretiosissimis lapidibus. Ut verò parvula idipsum cum debita reverentia susciperet, sancti qui aderant, iussere eam in genua procumbere.

Celesti eam Ut porr̄ genibus nixa est; Domina donat per manū Cœlorumque Regina, è collo ei manū SS. illud Rosarium suspendit. Gratiam Matris istam mirari nemo debet; siquidem suerōsario. *Celesti* hæc virgo summè grata est, ideoque hoc pretioso Rosario remunerari ac compensare voluit coronam rosavæ Rosarii, quas illi hæc parvula, quot noctibus tam ardenti devotione præsentarat.

Jam tum casto sponsi amittendi timore trebatur. Ab hac maxima gratia, remansit parvula Joanna usque ad eō in Deum amore succenla, ut igne illo quasi consumeretur, semperque in metu viveret, dilectum suum JESUM amittendi. Considerabat multiplices & per omnes vias sparso Diaboli laqueos, quamquam necessaria sit mortalibus gratia, auxiliumque Dei. Quapropter nullā non die, calidis flagitabat lachrymis, velle ipse Pater sibi esse, promittebat vicissim ipsa ei in omnibus obedientiam, obsequiumve germandæ filiæ.

Magni facere solet puram etiamque intentionem Deus, quæ ab innocentí simplicitate procedit.

Quàm verò ei accepta esisthæc suæ Christus ei famulæ postulatio, sat ostendit, natus ap quando ei iteratò apparuit, & perparet ac inde ec Mater infantulo ubera cordicane ad exhilarandum eum monstrat, ita suo inserit. is illi corsuum Divinum nudavit, ad extremumque eam in illo concluſit (prout istud ipsa Sor. Joanna declarat) Allic dulcissimo ardēbat igne, & consumebatur, velut illi duo Seraphini Isaiae Prophetæ visi (c. 6. v. 2.)

Hicce peractis Christus suum ei *Matre* auxilium, atque omni tempore protectionem alarum suarum ei pollicitus est. Aliâ vice per novam gratiâ *in Matrem* idem ei in Matrem, propriam suam Matrem dedit ac dixit: Abhinc Mater mea, tua Mater erit, tuque ei velut vera filia obedire obsequique debes. Et observa, quandoquidem ea Mater mea est, magnam ei me potestatem dedisse (S. Bern. hom.

2. sup. Missus est) sicut enim Pater mens sine me nihil facit (S. Bernardinus) Ita neque ego hominibus gratiam impertior, nisi per manus meæ amantissimæ Matris. Quare anima eam & servi eidem, si vis ut amem te, tibique sim benevolus, quantum namque ei serviveris, eamque tibi benevolam effeceris, tantundem etiam milia servies, experimentoque disces, me tibi quoque benevolum esse. Candida hæc Columbula ascultabat summo studio loquentem Christum Dominum, *Quantum honoratur* Mater, penitissimusque animæ fibris doctrinam ejus imprimebat. Flagrabat *honoratur* ea quidem amore ac devotionis fervore in SS. Virginem huc usque *in Matre* Filius,

semper ab hinc tamē eam amplius reverebatur ac amabat: serviebat illi ut Filia, observabatque eam ut veram Matrem, ut Divus Joannes Evangelista observārat eam; postea quā Christus Dominus illam ei in Matrem assignavit.

C A P U T IV.

Virgo Deipara desponsat eam filio suo dilectissimo, isque ei fidelis ac benevolentis est, ut Sponsus erudit eam ut Magister, suaque Crucis invitat ad patens-

Ut primū vedit Deus, quod Adam filius secundūm gratiam suam esset, protinus ei. (*ut loquitur D. Basil. orat. 2. Gen. v. 15.*) Paternum suum amorem demonstravit: siquidem ei mox amēnissimum illum Paradisum, quem manibus suis planaverat inhabitandum dedit; Non minus, quinimō haud paulo etiam magis quid præstitit filiæ suæ Joannæ Intemerata Deipara Virgo MARIA: Ut primū namque ei in Matrem ordinata est, constituit non terrenum quempiam Paradisum suā manus satū, eidem donare; sed benedictum fructum illum, purissimi uteri sui impartiri. Cœlestem Divinamque hanc gratiam percepit parvula Joanna una dierum, dum orationi magnâ devotione in Sacrario suo vacaret, apparuit quippe ei Augustissima Cœlorum Reginæ, cum glorioſissimo Filio suo Mternis brachiis insidente.

Puer parvus, ut apparebat, ætate quasi annorum quatuordecim videbatur, omni decore ac formâ elegantior. Cum utraque Regia Majestate advenerant, ingenti splendore ac gloria corusei Sancti Patriarchæ Dominicus & Franciscus, sicut & Diva Catharina de Senis. Relucebat ab hac Sanctorum praesentia in modum cœli cuiusdam Sacrarium: Parvula nostra attente spectabat omnia. Aspiciebat miram pulchritudinem Matris, ac Majestate eius Fili. Ut ergo vidit Sanctissima Virgo, Joannam ita spectaculo abreptam, ait. Quid est *'Beatisima Filia'* quid tibi videtur de parvū,, *'Virgo cum lo isto, quem ulnarum mearum,, parvulofi-* throno insidente aspis? Putasne,, lio ac alis Cœlum pulchritudinem similem,, sanctis ei creatam habere? An non facies ista,, apparet & regno digna est? Putasne ab ortu,, eam alosolis, usque ad occasum uspiam,, quitur tam amabilis vultus reperiendus,, est? Quid dulcius spectari potest,, ocellis istis? An non ii ostendunt,, felicitatem ejus qui se in illis in,, spicit perinde ac duobus speculis,, crystallinis? Filia mea, visio eidem,, manum tuam porrigere, ac spon-
dere, te sponsam ei fore? Respon-
Querit an dit parvula innocentí simplicitate; in Sponsam ego proposui Sanctimonialis fieri, *Filio suo* ac virginitatem meam Domino cedere ve- Deo consecrare; Attamen non,, sit.
in hoc sita est mea difficultas,, quandoquidem is mihi significat,, & ego in anima mea experior,, quod desponsatio cum infante,, isto, propositum hoc meum im-,, pedi-